

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כאשר משיח יבוא הוא לא ידע משום קונצ'ים, אלא יתבע - "אלה פקודי המשכן?" תרשום לי על פתק: כמה חסידים עשית שיהיו חסידים של הרב?!

ראה עמוד 7

ערב שבת קודש פ' פקודי, ג' אדר ב'
הי' תהא שנת סגולות גדולות

תנו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

הו"ח ר' שמואל פסח ב"ר יעקב דוד ע"ה
נפטר ביום ג' תשרי - צום גדלי' ה'תשנ"ה
וזוגתו האשה החשובה מרת פריידל חדוה
ב"ר זאב וואלף ע"ה

נפטרה ביום ד' אדר שני ה'תשנ"ה

פי"ס

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י חתנם ובתם

הרה"ת ר' שניאור זלמן הלוי וזוגתו מרת אסתר שיינדל
ומשפחתם שיחיו שגלוב

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

86) דלא כחשב האמור, דכין שהאמור רחבו כדחב נב של אדם מכתף למתן... ויש לו שתי כמו שתי ידות וצואות ממנו באיני לכאן ולכאן שהגורן אותו בהם והם הנקראין חשב האמור, ורשעב האמור קשור על לבר (רמב"ם הל' כלי המקדש פ"ט ה"ט"א, נמצא, שמקף צ"ל רחב טעו בלבד.

87) ולכמה דעות - ל"ב פעמים (שסמ"ק ע"כ טו, א - ע"פ מרש. וראה אנציק' הלארדית ע"ך אבנט ס"ג הערה 43).

88) להעיר שינקודה העצמית שבגנש (בד"י היחודה) נאחזת בל"ב (המשך העריכ ח"א ע"ג ט), ועמ"ז יומתק שאורך האבנט הוא כמכין לב.

89) שלח טו, ט.

י"ג י"ג י"ג י"ג

90

90) סידור (עם דא"ח) שער הציצית ג, ג ואילך. אמ"ב שער הציצית פ"ד ואילך. ועוד.

91) והטעם שבתורות הדשן כתיב (עו ו, ג) "ולכש הכהן סור בד ומכניס בד וגו", כולל גם האבנט, צ"ל של בד, ולא של כלאים - יש לומר, דכין שבעבורה זו קשורה נ"כ עם הוצאת הדשן* אל מחוץ למזנה, שהרי"ע הפסולת שנשאר מקרבנות היום שלפניו שאינו יכול להתברר ולהכלל במזבח אלא נדחה לחוץ (ראה סידור עם דא"ח ל, ג ואילך. סה"ל (דא"ח להצ"ע) ע"ך תרומת הדשן. ושי"ג), יש צורך בהחיות יחידה כ"י (ע"ד ההחיות ובעל תשובה שטורו ר"ט), ולכן בעבורה זו אי אפשר להחיות הכיור וכלאים, ובגונש לתרומת הדשן שאין מציאים אותה מחוץ למזנה אלא נבלעת במקומה (יומא כא, א. וראה גם סה"ל טו) - יש לומר, שלהחיות החולות העבודה** אין כחון עדין לטעול הכיור וכלאים.

92) ובגונש לאבנט בד דכה"ג ביה"כ"ס, שאמר בו (אהר טו, ה) "וכאבנט בד יחטר" - יש לומר לאידך גיסא, שהעבודה ר"ה"כ"ס היא למעלה מהכיור וכלאים.

?)

93) להדעה שהלכה כמותה שצ"ל כל ד' בדים (ראה אנציק' תלמודית ערך דישון מזבח ס"ג. ושי"ג).

94) ויש לומר, שהתוספת הדשן היא התחלת עבודת היום, והוצאת הדשן היא נמר עבודת היום שלפניו. הוצאת הפסולת שנשאר מקרבנות היום שאינו יכול להתברר, כ"ל.

95) בכ"ז - ראה ספר העריכ"ם הכ"ז ע"ך אבנט. ושי"ג.

96) ובפורסות: מצנפת - מקף להראש, תביר. טענת - מקף לטף, חגית. ומכנסים - מקף לל"קנה"י.

י"ג י"ג י"ג י"ג

במ"ש בהערה 91 שאבנט דתרומת הדשן צ"ל של בד, ולא של כלאים - חיפשנו ולע"ע לא מצאנו בהלכה שאבנט דתרומת הדשן שונה מאבנט דשאר העבודות, שיהי בו איסור כלאים.

בתרגום מפרש "מדו בד" - "לבושין דבוך", וכתב הרמב"ן ש"יהי זה כרעת האומר אבנטו של כהן הדיוט לא זהו אבנטו של כהן גדול", היינו, שאבנטו של כהן הדיוט (בכל העבודות, לא רק בתרומת הדשן) אינו של כלאים (דלא כההלכה שגם אבנט של כהן הדיוט הוא של כלאים).

ועמ"ז אור"ל להוסיף בשוה"ג:

** כדמשמע מהתרגום "מדו בד" - "לבושין דבוך" (א"ג שבגמרא (יומא כג, ב) מפורש ש"גלי רחמנא בכתנות ומכנסים", היינו, ש"מדו" היא הכתנות, כפרשי עה"פ), שעמ"ז, מפורש בקצת על האלושין בצ האבנט, צ"ל של בד, ולא של כלאים (ולהעיר מהרי"ע הורמב"ן על פ"ג התרגום: "יהי זה כרעת האומר אבנטו של כהן הדיוט לא זהו אבנטו של כהן גדול"). ועמ"ז ואכ"מ.

י"ג י"ג י"ג י"ג

ב"ה

3 דבר מלכות

כולם משתתפים בס"ת של משיח ברצון או שלא ברצון / משיחת ש"פ פקודי ה'תש"ל

7 זמן הגאולה

הראשונים שילכו לקבל פני משיח / הזמן הנוכחי ופ' השבוע באור הגאולה

11 "בני אל תתייראו"

יש אפשרות לא להשתמש במסיכת גז... / משיחות הרבי מה"מ בתקופת מלחמת המפרץ

12 "בזכות נשים צדקניות"

כשמשיח יבוא ביום השבת הנשים לא ישאלו קושיות / תפקיד הנשים בהבאת הגאולה

14 כתי"ק - פרסום ראשון

ממה הי' עשוי האבנט? / צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ש"פ ויק"פ ה'תש"נ

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 267-1757 (347)

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

ממה הי' עשוי האבנט?

בקשר עם פ' השבוע, הבאנו ב' צילומים נדירים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על ההערות לשיחות ש"פ ויק"פ, פ' החודש, מבה"ח ניסן ה'תש"נ (נדפסו בסה"ש תש"נ ח"ב ע' 366 ואילך)

להלן פענוח ההגהות (באו בהדגשה):

צילום א':

בהערה 86 הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בנוגע לחשב האפוד: שמקיף רק קצת יותר מחצי ורחב גופו בלבד.

הע' 93 ובפרטיות: מצנפת – מקיף להראש, חב"ד. כתונת – מקיף לגוף, חג"ת. ומכנסים **ממתנים עד ירכים** – מקיף לנה"י.

צילום ב':

במענה לשאלת המניחים אודות המבואר בהערה 91 שגם האבנט צריך להיות של בד ולא של כלאים:

ועצ"א א"ל [כ"ק אד"ש מחק תיבות אלו וסימן חץ לתיבות שלאח"ז]: להוסיף בשוה"ג:

****** כדמשמע מהתרגום "מדו בד" – "לבושין דבוץ" (אלא שבגמרא (יומא כג, ב) מפורש ש"גלי רחמנא בכתונת ומכנסים", היינו, ש"מדו" היא הכתונת, כפרש"י עה"פ), שעפ"ז, מפורש שהלבושין (סתם, כולל האבנט), צ"ל של בד, ולא של כלאים (ולהעיר מהרמב"ן עה"פ בפ"י התרגום: "ויהי זה כדעת האומר אבנטו של כהן הדייט לא זהו אבנטו של כהן גדול"). ועצ"ע. ואכ"מ.

מערכת "יחי המלך" באה"ק ובחול" שמחה לאחל ברכת מזל טוב לא' מחברני, לוחם בצבא "חיילי בית דוד" – מתל' התמימים ב-770, בעל מדות תרומיות ורב פעלים, אשר סייע ומסייע רבות להדפסת והפצת הקונטרס "יחי המלך" בעולם כולו

החתן התמים שניאור זלמן שמואל ש"י קדנר

🌸 להגל בואו בקשרי השידוכין עב"ג תת"י בשעה טובה ומוצלחת 🌸

יה"ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות, ויקימו בית חב"ד אמיתי כרצון ולנח"ד כ"ק אד"ש מה"מ, ויזכו תומ"י לקבל פני כ"ק אד"ש משיח צדקנו בפו"מ בגאולה האמיתית השלימה

כולם משתתפים בס"ת של משיח, ברצון או שלא ברצון

זוהי רחמנות גדולה על אלו שאינם מכירים בגודל העילוי ואינם רוצים להשתתף בעצמם בספר התורה שנשיא הדור כ"ק מו"ח אדמו"ר החל לכתוב וכותב ● מדובר באדם שאומר בבוקר "אני מאמין בביאת המשיח" ו"אחכה לו בכל יום שיבוא", וכאשר עליו להביא זאת לידי פועל בנוגע לעצמו, לבני ביתו ולכספו וזהבו למטה מעשרה טפחים – הוא נבהל כי אינו מורגל בזה ● וזהו החידוש והמעלה של נשיא – שפועל שיהי "זכין לאדם בעל-כרחו", כי נשיא הוא מלשון "מעשין על הצדקה", לשון כפי', היינו, שפועל את הענין בין אם רוצים ובין אם לאו, ומוריד את ההתנגדות ● משיחת ש"פ פקודי, ו' אדר שני ה'תש"ל – בלתי מוגה

תרגום הפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"*

כתיבת ספר התורה שכ"ק מו"ח אדמו"ר החל לכתוב (שזה עתה סיימהו), והוא נתן לזה את השם "ספר-תורה לקבלת פני משיח צדקנו".

וזוהי רחמנות גדולה על אלו שאינם מכירים בגודל העילוי ואינם רוצים להשתתף בעצמם בספר התורה שנשיא הדור כ"ק מו"ח אדמו"ר החל לכתוב וכותב, וכפי שאמר² שביכולתו הי' לקחת על עצמו את כל הענין והוא הי' יכול לשלם את כל ההוצאות בעצמו, אלא שרצה לזכות את כל בני ישראל בזה.

(2) ראה שיחת יו"ד שבט תש"ל ס"ב (שיחות קודש תש"ל ח"א ע' 393).

א. סיום כתיבת ספר התורה (ע"י משה רבינו) הי' ב' אדר, ערב ש"ק ז' אדר שבו אירע פטירתו והסתלקות משה רבינו.

הרי משה "הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון"¹, ועל-כן הרי זה קשור גם עם תחילת

* מובאת בעריכת מחודשת עם מ"מ נוספים בשוה"ג. חלקה הראשון של שיחה זו נדפס ב"יחי המלך" גליון ש ע' 3 ואילך. להעיר שאמירתה הי' פחות מחודשיים לאחרי – ובקשר עם – סיום כתיבת ס"ת לקבלת פני משיח צדקנו בערב יו"ד שבט תש"ל ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א (יומן ממעמד מרטיט זה נדפס בחוברות ההכנה ליו"ד שבט תשס"א ותשס"ב שיצאו לאור ע"י מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח).

(1) נסמן בלקו"ש ח"א ע' 8 הע' 3.

[שאלו ע"כ מה המקור, אזי ענין זה מובא במדרש:

כתוב במדרש שכאשר הנשיאים הגיעו למשה ואמרו שברצונם לבנות את כל המשכן עם הכסף והזהב הפרטיים שלהם, ענה להם משה שהקב"ה רוצה שכל בני ישראל יבנו את המשכן, "כל נדיב לבו"³, וברצונו לזכות את כל הסוגים בבני ישראל בבניית המשכן. לכן לקחו זהב, כסף ונחושת מכל בני ישראל, כמדובר בהתוועדות הקודמת⁴.

כך גם בענין ה"ספר-תורה לקבלת פני משיח צדקנו", שהוא רצה לזכות בזה את כל הסוגים שבבני ישראל].

אעפ"כ, ישנם כאלו שאינם מכירים בגודל הענין ואינם רוצים להשתתף בזה!

אבל זהו החידוש ("דער אופטו") של נשיא, שהוא משתף בזה את כל בני ישראל. הגם שהדין אומר רק ש"זכין לאדם שלא בפניו"⁵ אבל אין דין ש"זכין לאדם בעל-כרחו", אעפ"כ הגם שישנם האומרים שאינם רוצים להשתתף בזה, משתף הרבי גם אותם בכתבת הס"ת, וכדלהלן.

ב. ובהקדים – העדר ההכרה שלהם בגדלות הענין, הוא אפילו לאחרי שרואים את כל תוצאות פעולותיו (של הרבי) בגלוי, שהרי כל הענינים שהיו עד עתה בהעלם נתגלו כעת לעיני כולם, ובפרט אלו היודעים כיצד ה' המצב במדינה היא, שהיחידים שנשארו ואחזו במצבם (בקיום התומ"צ) הם אלו הקשורים עם פנימיות התורה, ש"עץ חיים

היא למחזיקים בה ותומכי" מאושר⁶.

ואעפ"כ נותרו עדיין בעולם שרידים מחושך הגלות כדי לא לתת לאמת להתגלות.

וכאמור, רחמנות גדולה ("ביטערע רחמנות") על כל אלו הטוענים שאין הם חפצים בזכות להשתתף בספר התורה הנ"ל, ועכ"פ לפחות שלא יצאו בשלילה נגד הענין, ועוד עושים זאת באיצטלא של יראת שמים, אך האמת היא שהם אינם מבחינים בין ימינם לשמאלם ואינם יודעים מה מגיע מ"לב חכם לימינו"⁷ ומה מגיע מהלב ההפכי לשמאלו.

והשריד הזה מחושך הגלות יכול לבוא דוקא מיהודים, כשם שהי' בי"ט כסלו. וכידוע החילוק בין י"ט כסלו לפורים וחנוכה, שבפורים וחנוכה כיון שזה הי' קשור עם נגלה דתורה אזי ההעלם יכול הי' לבוא גם מגויים, כי על נגלה דתורה גם גוי יכול להעלים [כפי שהי' במתן-תורה שהיות ואז הי' נגלה דתורה בגלוי, הי' יכול להיות בקשר לזה גלות מצרים ושבני ישראל יהיו בגלות אצל פרעה מלך מצרים], משא"כ י"ט כסלו שהי' קשור עם פנימיות התורה – על זה ההעלם לא יכול לבוא מגויים, מכיון ש"בבואה דבבואה לית להו"⁸ – גוי אינו יודע אודות פנימיות התורה והוא אינו יכול להעלים ע"כ, אלא הי' מוכרח לבוא דוקא מיהודים ש"בבואה דבבואה אית להו"⁸, שלכן י"ט כסלו הי' קשור עם יהודים הגם שלפועל גויים עשו זאת אבל יהודים גרמו לזה, שהרי בענין זה הי' "מהרסיך ומחרביך ממך יצאו"⁹, הם באו מבני ישראל עצמם.

מקטנים, ועד"ז מובן בנוגע לקטנות].

ובלשון אדמו"ר הזקן בספר התניא⁵: למרות שהקב"ה "ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, כמ"ש הלא את השמים ואת הארץ אני מלא", אעפ"כ, "מניח (הקב"ה) העליונים ותחתונים ומייחד מלכותו כו" ו**מבקש** מילדה קטנה שתדליק נרות שבת קודש, ותברך "אשר קדשנו במצוותיו וצונו להדליק נר של שבת קודש" ובפעם הראשונה – גם ברכת "שהחיינו"⁶, ועי"ז תאיר את העולם כולו!

ועד"ז מובן בנוגע למבצע טהרת המשפחה – שזהו כללות תפקידן של נשי ישראל – "פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה"⁷ (שזוהי המצוה הראשונה בתורה), ועי"ז כובשים ומבטלים את כללות ענין הגלות – כמרז"ל⁸ "אין בן דוד בא עד שיכלו כל נשמות שבגוף".

ג. והנה, כשם שיציאת מצרים היתה בזכות נשים צדקניות שהיו באותו הדור⁹, שהן העמידו "בתים" בישראל, בתי כהונה לוי' ומלכות¹⁰ – כמו כן מובן בנוגע לגאולה מגלותנו זה (גלות האחרון), שהגאולה תבוא בזכות פעולתן של נשים צדקניות שבדורנו¹¹, שהן מעמידות "צבאות השם" שיהיו ראויים לקבל פני משיח צדקנו, ועי"ז זוכים לצאת מן הגלות אל הגאולה – "בנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו"¹².

ובקרוב ממש – אפילו ביום השבת, וכמובן, שכאשר משיח צדקנו יבוא ביום השבת, לא ישאלו קושיות כו"¹³ – העיקר לצאת מן הגלות רגע אחד קודם!

וכאמור לעיל שהגאולה תהי' עוד בימי חודש אדר, ד"בריא מזלי" ו"תקיף מזלי", וכידוע שחודש אדר קשור עם הענין ד"אדר בפרום ה"¹⁴. ואז יהיו ימי חודש ניסן בדרך ממילא במעמד ומצב של גאולה.

(משיחת ש"פ ויק"פ, פ' החודש ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

5) רפמ"א.
6) ראה סה"ש תשי"ג ע' 481 הע' 38.
7) בראשית א, כח.
8) יבמות סב, א.
9) ראה סוטה יא, ב. שמו"ר פ"א, יב.
10) פרש"י שמות א, כא.
11) ראה יל"ש רות רמז תרו בסופו: "אין הדורות נגאלין אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור". ובפרט בדורנו זה, דור האחרון של הגלות, שהוא הגלגול של

הדור שיצאו ממצרים (שער הגלגולים הקדמה כ'). לקוטי תורה וספר הליקוטים (להאריז"ל) שמות ג, ד, שבשכר נשים צדקניות שבדורנו זוכים לגאולה האמיתית והשלימה.
12) כמ"ש ביצ"מ – בא י, ט.
13) דלכאו' ישנו ענין התחומין כו' – ראה עירובין מג, ב. רמב"ם הל' נזירות פ"ד הי"א ובנ"כ שם. וראה גם לקו"ש ח"א ע' 272. ובכ"מ.
14) תהלים צג, ד.

6) משלי ג, יח.
7) קהלת יו"ד, ב. וראה תניא פ"ט.
8) יבמות קכב, א. וש"נ. לקו"ת תצא לו, ג. מאמר אדהאמ"צ בדעים ח"ב ס"ע תקמב ואילך. ובכ"מ.
9) ישעי' מט, יז.

3) ויקהל לה, ה.
4) שיחת ש"פ ויקהל ס"ב.
5) עירובין פא, ב. וש"נ. וראה אנציק' תלמודית בערכו.

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת **רבקה** בת הרה"ח ר' **צבי** ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב י"ד שיקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה"ח ר' **שמואל** שי' והרה"ח ר' **יעקב** שי' **שפריצער**

כשמיח יבוא ביום השבת הנשים לא ישאלו קושיות

א. בנוגע לכללות הענין דתרומת המשכן, מודגשת מעלתן המיוחדת של נשי ישראל – כמפורש בפרשת ויקהל¹ "ויבאו האנשים על הנשים", היינו שהנשים קדמו לאנשים בהבאת תרומת המשכן.

[ועד"ז מציינו בנוגע לכללות נתינת התורה – שלכל לראש נאמר² "כה תאמר לבית יעקב", "אלו הנשים"³, ורק אח"כ "ותגיד לבני ישראל"² – הזכרים].

וענין זה מודגש גם בכללות הענין דמגילת אסתר – כמדובר כמ"פ⁴ שהמגילה אינה נקראת "מגילת מרדכי", ואפילו לא "מגילת אסתר ומרדכי", אלא "מגילת אסתר", בלבד – כדי להדגיש את גודל מעלתן של נשי ישראל.

ובכל שנה ושנה בימי הפורים מדגישים מחדש ענין זה – היינו, שכאשר נמצאים ב"ברוקלין" בימי הפורים דשנת תשמ"ב, חוזרים וקוראים "מגילת אסתר", תוך כדי הדגשה ששמה של המגילה מורה על גודל מעלתן של נשי ישראל, ומזה מובן עד כמה גדול כחה של אשה בישראל גם בימינו אלו.

ב. [.] . בנוגע לפועל:

מאחר שמעלתן של נשי ישראל גדול ביותר – צריכות הן להשתדל ולהוסיף בכל המבצעים השייכים במיוחד אליהן: נרות שבת קודש, כשרות האכילה ושת'י, וטהרת המשפחה.

והסדר בזה הוא – לכל לראש – הדלקת נרות שבת קודש, שענין זה שייך אצל בת ישראל עוד קודם שהיא מסוגלת לסייע לאמה במלאכת הבישול הקשורה עם כשרות האכילה ושת'י.

וכמדובר כמ"פ אודות גודל הענין דהדלקת נרות שבת קודש גם ע"י בנות קטנות [וענין זה קשור גם עם תרומת המשכן – כמבואר במדרשי חז"ל שקבלו תרומת המשכן גם

כך גם בנדון-דידן: שריד החושך לא בא מהגוים אלא דוקא מהיהודים, מהגוים אין כבר שום העלם, רק מיהודים ישנו העלם.

ג. בכלל, אסור להם לפסוק פסק-דין בענין הקשור עם פנימיות התורה, שהרי זה על-דרך דברי הגמ'¹⁰: "הלכתא כרב באיסורא וכשמואל בממונא", והטעם לזה אומר הרא"ש במס' בבא קמא¹¹ שאצל רב ה' עיקר עסקו באיסורא לכן הלכה כמותו, משא"כ שמואל ה' עיקר עסקו בממונא ולכן בזה הלכה כמותו.

ולכאור' נשאלת השאלה: מה נוגע לנו לדעת את הטעם לך ש"הלכתא כרב באיסורא וכשמואל בממונא"? והמענה הוא: שנלמד מכך הוראה, שאפשר לפסוק פסק-דין רק בענין שעיקר עסקו בזה, ואם ישנו דבר שאין עיקר עסקו בזה – אסור לו לפסוק בנוגע לאותו דבר.

במילא מובן, שהיות ומדובר כאן על ענין שהם אף פעם לא למדו, ומעולם לא היו שייכים לזה, הם רק שמעו מפי השמועה שזה כך וכך, אזי ע"פ דין אסור להם לפסוק פסק-דין בנוגע לזה; הוא יכול להיות למדן, ו"חכם אתקרי ורב אתקרי"¹², ויכול להיות מורה הוראה בישראל, אבל בענין זה הוא לא יכול לפסוק, והפסק-דין שלו אינו פסק-דין כלל, ואין לו מה להשלוח אחרים בנוגע לזה [.] .

ד. ע"פ האמור לעיל – שהפסק-דין שלהם אינו פס"ד כלל ע"פ תורה – הרי-זה נכלל בדברי הרמב"ם¹³ שזהו רק ענין דיצרו הרע

אנסו וצריכים רק להסיר את הדבר המעלים ואזי יתגלה רצונו האמיתי שרוצה להשתתף בספר תורה. ובפרט שכולם אומרים זאת בכל בוקר ב"אני מאמין", והוא עצמו גם אמר בבוקר "אני מאמין בביאת המשיח" ו"אחכה לו בכל יום שיבוא", אלא שכאשר עליו להביא זאת לידי פועל בנוגע לעצמו, לבני ביתו ולכספו וזהבו למטה מעשרה טפחים – הוא נבהל כי אינו מורגל בזה.

ואוי-ואבוי לאלו שאינם מרגישים את גודל העילוי שבה, אבל זוהי המעלה ("אופטו") של נשיא – שללא הבט ע"כ שהם אינם רוצים, הנה "ביד חזקה יגרשם"¹⁴, כיון שהנשיא מביט על יהודים בעין טובה, "טוב עין הוא יברך כי נתן מלחמו לדל"¹⁵ ו"אין עני אלא בדעת"¹⁶ – זה שאין לו דעת להבחין ולבחור בין ימינו לשמאלו, אזי הנשיא פועל גם עליו, אמנם בדרכי נועם ובדרכי שלום – אבל פועל עליו ש"ביד חזקה יגרשם"¹⁷.

וענין זה הוא החידוש והמעלה של נשיא, שפועל שיהי' "זכין לאדם בעל-כרחו", כי נשיא הוא מלשון "מעשין על הצדקה"¹⁸, לשון כפי¹⁹, היינו, שפועל את הענין בין אם רוצים ובין אם לאו, ומוריד את ההתנגדות; אמנם ישנה המעלה ד"כל נדיב לבו"²⁰ לעשות בכח

(14) ס"פ שמות.

(15) משלי כב, ט.

(16) ראה כתובות סח, סע"א. נדרים מא, רע"א. זח"ג רעג, רע"ב.

(17) ראה "יחי המלך" תמו ע' 6 ואילך.

(18) ראה ב"י לטור י"ד סרמ"ח.

(19) להעיר מהמבואר בשיחת ש"פ ויקרא התשמ"ג ("יחי המלך" רה ע' 11) שבקיום הוראותיו של נשיא דורנו אין בחירה חופשית, ומכיון שכל א' יש שייכות נצחית עם נשיא דורנו לכן מוכרח לקיים את הוראותיו.

(20) ויקהל לה, ה.

(10) בברות מט, ב.

(11) פ"ד ס"ד.

(12) ראה ב"מ פו, ריש ע"א.

(13) ספ"ב מהל' גירושין.

(1) לה, כב – בקשר לנדבת המשכן. וראה פרש"י

שם: "שהן (הנשים) היו שם בראשונה, והאנשים נטפלו להן".

(2) יתרו יט, ג.

(3) מכילתא (ופרש"י) שם.

(4) ראה שיחת תענית אסתר סי"ג ואילך (התוועדות תשמ"ב ח"ב ע' 937).

יש אפשרות לא להשתמש במסיכת גז...

בקשר עם המצב בעולם בכלל ובאה"ק בפרט, אנו מביאים חלק שני של תשובות ומענות שנתקבלו מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בעל-פה או בכתב, בחורף שנת ה'תשס"א – בעת ההכנות ל"מלחמת המפרץ" ובשעת התנהלותה

בעת חלוקת הדולרים – יום א', י"ב שבט:

אשה הציגה את אמה לכ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א וברך אותה ואח"כ פנה אל בתה ואמר בנוגע למה שכתבה לו שהיא נוסעת לארץ ישראל בסופו של דבר... (תרגום חפשי מאנגלית):

אל תפחדי מהמצב שם.

הנ"ל: אני מפחדת מעט.

כ"ק אד"ש מה"מ: גם המעט הוא הרבה מדי.

הנ"ל: מסכת הגז קשה מדי.

כ"ק אד"ש מה"מ: אזי יש לך האפשרות לא לקחת זאת... לא להשתמש בזה.

הנ"ל: אבל אומרים ש...

כ"ק אד"ש מה"מ: זוהי רק אמירה, אבל אין לזה חשיבות.

ילד קטן מכפר חב"ד כתב לכ"ק אד"ש מה"מ שפוחד עקב התקפת הטילים שאירעה בשבת (והרעש שהי' אז) וביקש ברכה וכו' ובין השאר שאל האם עלי לפחד? וע"ז הי' המענה:

לא לפחד בדיקת התפילין והמוזזות, אזכיר עה"צ.

(”בית חיינו” גל' 74 ע' 11; 22)

הר"י שו"פ סופר כתב שמבקשים ממנו להרצות בחו"ל בפני ישראל בימי הפורים ולחזור מיד לאחר מכן לאה"ק, ושאל, האם לקבל את ההצעה כיון שקשור להפצת המעינות או שמא אין לצאת מארץ הקודש אפילו לזה, והואיל כ"ק אד"ש מה"מ לענות ע"ז:

”אין הזמ"ג לצאת מאה"ק אפילו לזה. אזכיר עה"צ”

(”בית חיינו” גל' 78 ע' 15)

עצמו, אבל אם לא רוצים – צריך להיות בעל-כרחו.

ה. זהו גם מה שאומרים בנוגע לכתבת ס"ת ”ויכתב משה מוצאיהם למסעיהם על-פי ה' ואלה מסעיהם למוצאיהם”²¹, וכפי שדובר פעם²², מיוסד על הדרושים של אדמו"ר הזקן לפ' מסעי²³, שמ"ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" מגיעים לעבר הירדן, וזה הכל ענין של "מסעיהם"²⁴, ששוכרים את חושך הגלות, ועומדים בנסיון הגדול ביותר ולא מתפעלים מחושך הגלות²⁵.

הירידה לגלות, וע"כ אומרים מיד שהכוונה בזה היא כדי שבסוף יוכלו להגיע ל"בכל מסעיהם", הליכה אמיתית שהיא באין-ערוך להליכה הקודמת. כמו"כ ישנו כאן גם ה"נעוץ סופן בתחלתן", שהכח להגיע ל"בכל מסעיהם" הוא דוקא ע"י "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" – שדוקא ע"י הירידה למצרים וכל הקשיים הכרוכים בזה שישנם בגלות, דוקא ע"י עבודה זו מקבלים את הכח להגיע ל"בכל מסעיהם".

(26 מגילה יב, ב.)

(27 ישעי' כז, ב.)

(21 מסעי לג, ב.)

(22 בהתוועדות (לרגל סיום כתיבת ס"ת לקבלת פני משיח צדקנו) עש"ק פ' בא, י"ד שבט ה'תש"ל (סה"מ מלוקט ח"א ע' פט).)

(23 לקו"ת מסעי פח, ג ואילך. וראה לקו"ש ח"ו ע' 235 ואילך.)

(24 ס"פ פקודי (מ, לח).)

(25 נת' קודם לכן בהשיחה ("יחי המלך" גליון ע' 5), שבזה ישנו ה"נעוץ תחלתן בסופן", שתיכף בתחלת הספר נאמר "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה", שזוהי

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה

ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו – לברכות עד בלי די

הראשונים שילכו לקבל פני משיח

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאן המקום להזכיר לטובה, לברכה ולהצלחה מופלגה, את הבחורים השלוחים שנסעו אל מעבר לים, שתהי' להם הצלחה מופלגה למעלה מדרך הטבע, ללא שום מדידות והגבלות, והרי נסיעתם היא בשביל הפצת היהדות והפצת המעיינות, וכפי שזה הי' אצלם בשמחה ובטוב לבב.

ולא כאלו האוחזים ומתעקשים להיות כאן דוקא, פה הם נשחקים ("צעריבן"), אינם עושים מאומה, מונחים בעניינים של מה-בכך ואף יותר גרוע מזה.

באם היו הם במקום אחר, היו פועלים בהפצת המעיינות והפצת היהדות, אבל כאן אינם עושים מאומה ומונחים בעניינים של מה-בכך.

משא"כ הבחורים השלוחים הנ"ל, אצלם הי' ה"לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך"1 פשוט כפשוטו, ללא שום פשט'לאך!

[.] בקרוב ממש יבוא משיח, ואזי הם (השלוחים) יהיו הראשונים שילכו לקבל פני משיח, ו"נערים פני זקנים ילבינו"2 - הם יסחבו איתם את כל האחרים...

כאשר משיח יבוא לא ידע משום קונצים, אלא יתבע - "אלה פקודי המשכן"3? תרשום לי על פתק: כמה חסידים עשית שיהיו חסידים של הרבי!... על כמה יהודים פעלת שילמדו חת"ת?... על כמה יהודים פעלת שיבואו לומר את כל התהילים בשבת מברכים!!...

ב. [.] אלו שנסעו עדיין לא הגיעו לגיל עשרים שנה, והגם שראו את הרבי רק בקטנותם קודם שהגיעו להבנה והשגה, ולא זכו שישקיעו בהם ריבוי כחות, אעפ"כ הם נסעו בשמחה וטוב לבב, ללא שום פשט'לעך.

על-ידם תתמלא הכוונה העליונה ד"פוצו מעינותיך חוצה", והם יביאו את המשיח.

ובמילא, הגם שאזניהם הגשמיות אינם שומעים זאת, אבל אצל יהודים גם כשנמצאים רחוק בגשמיות הברכה נמשכת למקבל - אזי שתהי' להם הצלחה מופלגה ללא שום מדידות והגבלות, ובעיקר בענין שלשמו הם נסעו, לייסד בית גדול בתורה, הן בנגלה והן בחסידות, וגם בית גדול בתפלה, כפי שהגמרא אומרת במס' מגילה, בעבודת התפילה (שדוקא עי"ז התומ"צ הם כפי הדרוש), ושיקויים אצלם ה"ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה"4, עד ל"נחלה בלי מצרים"5.

(תרגום פפשי משיחת ש"פ פקודי, מבה"ח אדר שני ה'תשכ"ז - בלתי מוגה)

(4) בראשית כח, יד.
(5) ברכות נא, א. וש"נ.

(1) ר"פ לך.
(2) סוף מס' סוטה.
(3) ריש פרשתנו.

בענין זה נעשה כאו"א "עניו הכי גדול", באמרו, "מי אני ומה אני", ישנם גדולי ישראל, וכו' וכו', ובמילא, הוא מצדו יכול לשבת במנוחה "תחת גפנו ותחת תאנתו", ולעסוק במשא ומתן כו', באופן המותר ע"פ התורה.

ולא עוד, אלא שגם כאשר מנגנים וצועקים כו' ע"ד הגאולה, הן ע"י הדיבור והניגון בפה והן עי"ז שמתפחין בידים - אין זה אלא מן השפה ולחוץ, וכנראה, גם מן הידים ולחוץ...

וא"כ, נשאלת השאלה, כאמור, מהי התועלת בכך שמדברים על זה עוד הפעם ועוד הפעם - מלבד ה"תועלת" שיתוספו ל"מדף" עוד כמה דפים ("פייזש'ס") מרשימת הדברים, ובהדגשה - "דפים", ולא "עמודים", שכן, ענינו של "עמוד" הוא להעמיד את הדבר שעומד על גביו, משא"כ בנדו"ד כו'. ופשוט, שאין כוונת הדיבור בשביל ה"תועלת" ד"אני את נפשי הצלתי", בבחינת "א צדיק אין פעלץ"...

והמענה לזה - ע"פ פס"ד הרמב"ם⁵ שע"י קיום "מצוה אחת", "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה", ובמילא, יתכן שדיבור זה גופא יהי' ה"מצוה אחת" שע"ז תבוא הגאולה האמיתית והשלימה.

ועוד וג"ז עיקר - ובהקדמה:

אי משום הא (שעצם הדיבור בזה יהי' ה"מצוה אחת" שתביא את הגאולה) - יכולים להסתפק במחשבה בלבד, שהרי גם מחשבה טובה היא מצוה כמו דיבור טוב, וא"כ, כוונת הדיבור בזה היא - שמא כולי האי ואולי יפעלו הדברים על משהו מהשומעים, שיתחיל לעשות משהו, ויעורר עוד כמה וכו'.

(והוסיף בחיך מר:) אינני "תמים" כל כך לחשוב שבפעם הזו יפעלו הדברים את פעולתם... אבל, מכיון שמדובר אודות ענין של פיקוח-נפש, הרי, חובה לעשות את הכל גם על הספק וספק ספיקא, אפילו אלף ספיקות! ולכן, ממשיכים לדבר בזה מתוך עקשנות כו', שמא כולי האי ואולי יפעלו הדברים את פעולתם.

(משיחת ש"פ ויקהל-פקודי, פרשת החודש, מבה"ח ניסן ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

(5) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק

נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש - אחר חצות היום - ו' טבת ה'תשס"ב

יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה יתיכף ומיד ממש

הרמב"ם הוא זה שזועק לכל יהודי בכל רגע ורגע

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

[בנוגע לאפשרות דביאת משיח צדקנו בשבת וי"ט, הנה] ההגבלות ד"אין בנין בית המקדש בלילה¹ ואין בנין ביהמ"ק דוחה שבת וי"ט² – אינם, כיון שכל הגבלות אלו הם דווקא כשבונים בידי אדם, אבל "מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל הוא יגלה ויבוא משמים"³, ועד"ז ההגבלה דטומאת כהנים איננה, כמב' בפוסקים⁴.

וכמובן גם מהגמרא ופס"ד הרמב"ם "צריך כל אדם שיראה עצמו – לעולם – כל השנה כולה כאילו חציו זכאי כו', וכן כל העולם חציו זכאי כו', עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – מהלשון "לעולם", "כל השנה כולה" מובן, שזה יכול להיות בכל זמן ממש, ביום ובלילה, בשבת וביו"ט, כולל ברגע זה ממש ביום השבת (ללא הבט על ההגבלות לכאורה של תחומין⁵, וטירחא – אע"פ ששבת ענינה עונג), עאכו"כ שבשבת עצמו – עתה הזמן של רעוא דרעיון!

ומה שישנה השאלה: הרי כבר דובר כו"כ פעמים אודות זה שיכולים וצריכים להביא את משיח "נאו", ואודות ההוספה בהתעסקות במבצעים ובכל התרי"ג מצות וכו', ולשם מה צריכים שוב לייגע יהודים ("מאטערן אידן") ולא לתת להם לישון, ע"י עשיית התוועדות נוספת ושוב לדבר ע"ז, הרי אלו ענינים שכל אחד מבין לבד?

– אלא שזוהי "שאלה" על הרמב"ם: הרמב"ם הוא זה שזועק לכל יהודי – בתור הלכה לדורות – פעם אחת ועוד פעם ושוב פעם: הסתכל ותראה – בכל רגע ורגע ("לעולם", "כל השנה כולה") אתה יכול להכריע את עצמך ואת כל העולם ולהביא תשועה והצלה עבורך ועבור כל העולם!!

ובלשון הרמב"ם: "צריך כל אדם שיראה עצמו – לעולם – כל השנה כולה כאילו חציו זכאי כו', וכן כל העולם כאילו חציו זכאי כו', עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

"כל אדם", שזה כולל את כל בני ישראל ממש, הן אנשים והן נשים (כשהרמב"ם כותב "אדם" בספר ההלכות שלו הכוונה היא גם לאשה⁶), הן טף, בין "בנערינו" ובין "בזקנינו", בין "בבנינו" ובין "בבנותינו"⁷, ואדרבה – "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז למען צורריך

1) ראה לקו"ש ח"ב ע' 220 ואילך.

2) שבועות טו, ב.

3) ראה עירובין מ, ג. וראה לקו"ש ח"א ע' 272. ועוד.

4) שבועות שם. יבמות ו, א.

5) ראה שד"ח כללים מערכת א' אות עג. אציקלופדי' תלמודית ערך אדם ע' קסג ובהנמטן שם.

6) פרש"י סוכה מא, סע"א – ד"ה אי נמי ר"ה ל, סע"א – ד"ה לא צריכא. ועוד (נסמנו בלקו"ש ח"ח ע' 418 הערה 64).

7) ל' הכתוב – בא, י, ט.

8) כפתור ופרח פ"ו. שו"ת חתם סופר יו"ד סרל"ו.

להשביט אויב ומתנקם⁸ – ביכלתו בכל רגע ורגע ("לעולם", "כל השנה כולה") להכריע את עצמו וגם את כל העולם כולו ולהביא לשם תשועה והצלה!

ואע"פ שאומרים זאת לאדם פעם אחת – כותב הרמב"ם ש"כל השנה כולה" – "לעולם", זאת אומרת, בכל רגע ורגע האדם צריך להסתכל ע"ז ככה. ולכן, אפילו אם אומרים לו זאת פעם אחת ברגע אחד, זועק לו את זה הרמב"ם שוב פעם ברגע שלאח"ז, ועוד פעם בכל רגע ורגע במשך כל השנה כולה!

והעיקר הוא, שאכן האדם יכול בכל רגע ורגע להביא ("אראָפּרענגען") תשועה והצלה לעצמו ולכל העולם כולו, וכאמור לעיל – ביום או בלילה, בשבת וביו"ט.

(משיחת ש"פ פקודי, פ' שקלים ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

8) תהלים ה, ג.

מדוע מדברים בעקשנות ללא-הרף על הגאולה?

. . בכל האמור לעיל – מתעוררת שאלה:

מהי תועלת הדיבור בכל זה – לאחרי שכבר דובר בזה פעמים רבות, התוועדות לאחרי התוועדות כו', וללא הזזה כלל, עד כדי כך, שלא נגע ולא פגע?...!

מדברים ללא הרף ע"ד הגאולה – כמפורש בתושב"כ ותושבע"פ, ובלשון הרמב"ם¹ "שכל הספרים מלאים בדבר זה", ומדגישים ש"כלו כל הקיצין", עד לקץ האחרון שנתגלה ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזתו הידועה "לאלתר לגאולה" – וללא כל תועלת!

למרבה הצער והכאב וכו' – הטענה אינה על כך שהפעולה בזה אינה במלוא המרץ והחיות, אלא באופן ד"קדירא דבי שותפי"², שאינה דומה אופן הפעולה כשישנו שותף נוסף לגבי אופן הפעולה בדבר שהוא הבעה"ב היחידי;

הטענה היא על העדר הפעולה לגמרי – גם לא באופן של "קדירא דבי שותפי", ואפילו לא באופן שיש שותפים רבים, שכל א' מהם נוקף אצבעו, אפילו "אצבע קטנה", שגם עי"ז יכולים להעלות אבן גדולה לירושלים כדי לעלות לרגל באופן ד"לא יראה את פני ה' ריקם"³ (כסיפור המדרש⁴) – שהרי בנדו"ד גם "אצבע קטנה" לא נקפו!

1) הל' מלכים פי"א ה"ב.

3) פ' ראה טז, טז.

2) עירובין ג, סע"א. וש"נ.

4) קה"ר בתחלתו. וש"נ.